

GEZOCHT: NIEUWE KINDER

Gevonden: Simon van der Geest (31), die dit jaar veelbelovend debuteerde met *Geel gras*. In april 2010 verschijnt zijn dichtbundel *Dissus*, gebaseerd op de *Odyssee* van Homerus.

DOOR BAS MALIEPAARD

Simon van der Geest: 'Als uitgeverij Querido me er niet om had gevraagd, had het manuscript van *Geel gras* waarschijnlijk nog in een la gelegen. Het eerste hoofdstuk heb ik ooit in een middag op papier gezet. Ik vond het een gaaf, spannend probleem: wat als je 's ochtends je tent openritst en je ouders zijn vertrokken? Later ben ik ermee verder gegaan, maar ik durfde het niet op te sturen. Waarom weet ik niet. Het verdween in de kast en ik dacht er niet meer zoveel aan. Op dat moment was ik veel meer bezig met theater. Ik volgde een opleiding scenarioschrijven, vooral gericht op jeugdtonaal. De directe, eenvoudige taal van kinderen ligt me. Die dwingt je helder en kernachtig uit te drukken wat je wilt vertellen. Kinderen zijn bovendien een prettig publiek, je weet als schrijver meteen waar je aan toe bent. Als ze er niks aan vinden, gaan ze met hun stoeltjes zitten kloten, terwijl volwassenen in de foyer achter je rug om bespreken hoe slecht ze het vonden. Tijdens de opleiding volgde ik ook keuzevakken over poëzie en proza voor kinderen bij Edward van de Vendel en Joke Linders. Ik merkte dat je bij verhalen en gedichten de teugels meer in handen hebt. Een script is een halfproduct, de regisseur en acteurs gaan ermee aan de slag en kunnen je tekst verknallen of laten vliegen. Als schrijver van een verhaal of gedicht ben je scenarist, acteur en regisseur ineen, je kunt iets compleet maken. Edward heeft me waarschijnlijk

aanbevolen bij Querido toen ze daar zochten naar jonge dichters voor hun eerste poëziejaarboek. Ik stuurde wat gedichten op, maar redacteur Jacques Dohmen vroeg me ook naar proza. Pas toen heb ik *Geel gras* tevoorschijn gehaald. Jacques was enthousiast, al vond hij het wel een wat koud boek. Daar schrok ik van, maar later begreep ik wat hij bedoelde. In scenario's laat je veel ruimte voor de interpretatie van de acteurs, in een boek moet je de emotie er als schrijver zelf in leggen. Ik heb daar hard aan gewerkt, net als aan de opbouw. Dat vond ik het moeilijkst: om van een reeks scènes een echt samenhangend boek te maken. Het manuscript heb ik aan kinderen laten lezen. Dat is me zo goed bevallen, dat ik het nu bij mijn dichtbundel *Dissus* weer doe. Kinderen kunnen heel precies aangeven waar ze afhaken, een beetje zoals in het theater. Natuurlijk wil ik trouw blijven aan mijn literaire ambitie, maar ik wil ook mijn publiek verleiden. Het is jammer dat die twee dingen in de kinderliteratuur soms zo ver van elkaar af staan. Ik zou graag een schrijver worden die literair schrijft én goed gelezen wordt, zoals Joke van Leeuwen of Guus Kuijer. Het was een geweldige ervaring om het boek uiteindelijk vast te kunnen houden. Met een toneelstuk gaat dat niet, dat vervliegt. In de weken daarna verschenen er lovende en kritische recensies. Ik vond het best lastig om met de kritiek om te gaan, vooral als de recensent een klein beetje gelijk had. Maar ik was al lang blij dat zoveel mensen iets over mijn boek schreven, want dat overkomt niet elke debutant. Het is fijn dat ik ben opgemerkt als een nieuw geluid.'

Geel gras, Simon van der Geest. Querido, € 12,95 (10+)

FOTO'S: TON KOENE

BOEKENSCHRIJVERS (M/V)

Gevonden: Gideon Samson (24), wiens debuut *Niks zeggen!* meteen werd bekroond met een Vlag & Wimpel van de Griffeljury. Dit jaar verscheen zijn bejubelde tweede boek *Ziek*.

Gideon Samson: 'De twee verhalen die het tot een boek hebben geschopt, gaan min of meer toevallig over kinderen. Het hadden ook volwassenen kunnen zijn. Ik heb er nooit bewust voor gekozen om kinderboeken te gaan schrijven. Pom en Belle waren gewoon de eerste hoofdpersonages die echt tot leven kwamen. Dat merkte ik doordat hun verhalen zich soms haast vanzelf schreven. Dat klinkt vaag en ik weet dat meer schrijvers zoiets zeggen, maar het voelde toch zo. Het sterkst had ik dat bij Belle uit *Ziek*. Zij was vanaf de eerste bladzijde zo'n compleet, levend personage, dat ik haar kon horen denken en praten. Ik hoefde dat niet geforceerd te gaan zitten verzinnen. Ik bedacht een situatie en wist meteen hoe Belle daarop zou reageren. *Ziek* stond in drie maanden op papier en was toen meteen af. Bij *Niks zeggen!* ging dat minder soepel. Dat begon met een verhaal dat ik had geschreven toen ik zessien was. Ik kwam het tegen toen ik oude computerbestanden en schriftjes met verhalen en gedichten doornam. Meestal vind ik teksten van vroeger niet meer goed, maar de kwaliteit van het verhaal over Pom verraste me. De eerste twintig pagina's heb ik na wat herschrijven opgestuurd aan Liesbeth ten Houten, uitgeefster van Leopold. Ik ken haar al van kinds af aan, omdat ze de kinderboeken van mijn moeder, Marjet van Cleeff, uitgeeft. Ik ben altijd een beetje huiverig om dat te vertellen, want ik wil niet dat mensen denken: zo kan ik het ook! Je kunt nóg zoveel ingangen en kruiwagens hebben, als

je werk niet goed is, geeft niemand het uit. Liesbeth mailde me terug dat ze benieuwd was naar de rest van het boek, maar dat moest ik nog schrijven. Ik heb toen een half jaar zeer gedisciplineerd mijn studie verwaarloosd en me op het boek gestort. Maar na hoofdstuk vier wist ik niet meer hoe het verder moest. Het was een leuk begin, maar het ging nergens heen. Eerst heb ik de rol van Poms opa uitgediept, maar Leopold vond dat nog te weinig, dus toen heb ik ook nog een nieuw klasgenootje geïntroduceerd. Zelf ervaar ik het boek daardoor nu een beetje als een vingeroefening. Maar daarmee doe ik het waarschijnlijk tekort, anders had het geen Vlag & Wimpel gekregen. Voor die prijs was mijn debuut in de media helemaal niet opgemerkt, terwijl ik natuurlijk had verwacht dat de wereld op z'n kop zou staan. Je wilt toch graag dat mensen die er in de jeugdliteraire wereld toe doen er iets over zeggen. Over *Ziek* werden bijna twintig recensies geschreven. De Wimpel heeft me denk ik in de kijker gezet, maar het boek is wat betreft vorm en stijl ook veel ambitieuzer dan *Niks zeggen!*. Toch zeggen kinderen dat het leest als een pageturner. Daar word ik blij van, want ik wil graag literair én toegankelijk schrijven. Of ik een boek voor een van de series van Leopold zou willen schrijven? Het is me wel aangeboden, maar ik ben daar te eigenwijs en kieskeurig voor. Ik wil boeken maken die uit mezelf komen. Dus als ik ooit een serie schrijf, zou het iets als Guus Kuijers Madelief moeten zijn. Maar dat moet ontstaan, ik ga het niet plannen.' •••

Niks zeggen!, Gideon Samson. Leopold, € 12,95 (8+)
Ziek, Gideon Samson. Leopold, € 12,95 (12+)